

VILMA
LEINO

*BLUEBERRY
FIELDS*

VILMA
LEINO

*BLUEBERRY
FIELDS*

**Dětství! Nevinné dětství!
V tomhle pokoji jsem
spávala, tady tudy jsem
viděla do sadu, a štěstí
se probouzelo zároveň se
mnou, každé ráno, a sad byl
tenkrát právě takový, vůbec
se nezměnil.**

Anton Pavlovič Čechov
Višňový sad, přel. Leoš Suchařípa

Letos se urodilo hodně borůvek. Ostatně jako všeho ovoce. Byl dobrý rok. Co když se urodí hodně ovoce? Sušíme ho, zavařujeme, nakládáme, mrazíme? Nebo to už neumíme, podobně jako to zapoměli postavy z Čechovovy hry? Ruský dramatik na počátku 20. století umístil višňový sad mezi zanikající symboly světa. V době, kdy Čechov divadelní hru psal, procházel svět velkými technologickými a společenskými změnami. A jako dnes, i tehdy rezonovaly otázky, zda by starý svět, jak ho známe, neměl být raději zachován nebo od základů změněn. Vilma Leino, mladá finská umělkyně žijící v Berlíně, se z přepjatých interiérů a městského prostředí, které jsou pro její tvorbu typické, tentokrát přesunula do krajiny. Místo višni zvolila jako symbol pro změny borůvky. Ale drama přetrvává. Fotografický cyklus *Blueberry Fields* zneklidňuje diváky kontrastem mezi nehostinnou krajinou a bytostmi, které na první pohled mezi skály, odolné

**Oh, my childhood, days
of my innocence! In this
nursery I used to sleep;
I used to look out from here
into the orchard. Happiness
used to wake with me every
morning, and then it was
just as it is now; nothing has
changed.**

Anton Chekhov
The Cherry Orchard, transl. Julius West

There was a bumper crop of blueberries this year. In fact, there was a bumper crop of all fruits. It was a good year. What do we do when there is a bumper crop of fruit? Do we dry it, preserve it, pickle it, freeze it? Or have we forgotten how to do these things, just like the characters in the Chekhov's play? At the beginning of the 20th century, the Russian playwright placed the cherry orchard among the disappearing symbols of the world. At the time Chekhov was writing his play, the world was undergoing major technological and social changes. And just like today, questions were being put about whether the old world as we know it should be preserved or changed from the ground up. Vilma Leino, a young Finnish artist based in Berlin, has moved from the exaggerated interiors and urban environments, typical for her work, to the countryside. Instead of cherry trees, she has chosen

traviny a na mořské pobřeží nepatří. Propojení lidského a rostlinného světa je v autorčině podání opět ztvárněno mnohočetným fotografickým autoportrétem. Navíc tentokrát využívá komplexní kostým, který jí umožňuje vžít se do mezidruhového uvažování. Modré postavy působí, jako by byly do prostředí nedobrovolně vysazeny za účelem kolonizovat prostor a zároveň nuceny žít pospolu. V této metafoře můžeme přemýšlet o samotě, o přijímání sebe sama, o nutnosti udržování mezilidských vztahů a o budování a narušování komunity.

Borůvky osidlují nehostinnou krajinu – silikátové i vápnité skály, vrchoviště, horské a smilkové trávníky. Doma jsou však mezi kosodřevinami, v borech, smrčínách a doubravách. Mají rády kyselou, málo výživnou, humózní a nepříliš suchou půdu. Vždyť také pocházejí z rodu Ericales – vřesovcotvarých. Aby se na keříku urodily bobule, musí se opylovat dvě rostliny; jinak nebudou plodit. Jeden borůvkový keříček je bez druhého neplodný. Samota je na borůvkách znát. Jsou skleslé, smutné, bezradné. Když jsou ovšem pospolu různé druhy borůvek, jejich bobule jsou větší a četnější. Monokultura jim nesvědčí. Stresovým podmínkám se přizpůsobují poměrně dobře. Piercovou metodou bylo stanoveno, že jejich stres skóre je 63,7 %.

blueberries as a symbol of change. But the drama remains. *The Blueberry Fields* photo series unsettles viewers with the contrast between the inhospitable landscape and creatures that, at first glance, do not belong among the rocks, hardy grasses, and seacoast. The connection between the human and plant worlds is depicted in her quintessential multiple photographic self-portrait. This time, however, she uses a complex costume that allows her to immerse herself in interspecies thinking. The blue figures appear as if they have been involuntarily planted in the environment with the task of colonizing the space and at the same time forced to live together. In this metaphor, we can think about loneliness, solitude, self-acceptance, the necessity of maintaining interpersonal relationships, and building and disrupting communities.

Blueberries colonize inhospitable landscapes, such as silicate and calcareous rocks, moors, mountain and sedge grasslands. Nevertheless, they are at home among dwarf shrubs, in pine forests, spruce forests, and oak forests. They like acidic, low-nutrient, humus-rich, and not too dry soil. That's because they come from the Ericales family – heath-like plants. For the berries to grow on the bush, two plants must be pollinated. Otherwise, they will not bear fruit. One blueberry bush is infertile without the other. Loneliness is evident with blueberries. They are depressed, sad, and helpless. However, when different types of blueberries are together, their berries are larger and more numerous. Monoculture does not suit them. They adapt relatively well to stressful conditions. The Pierce method determined that their stress score is 63.7%.

ROZHOVOR

Bára:

Když přemýšlím o tvé sérii *Blueberry Fields*, napadá mě transformace a proces uzdravování. Je to dost osobní interpretace, ale tak to cítím.

Zasekla jsem se na myšlenku komunit – jak jsou důležité (jak se ukázalo např. během přípravy výstavy), ale také na nutnosti samoty nebo udržování si distancu od ostatních. Myslím, že pokud člověk nemá možnost být v určitém okamžiku sám, může se zbláznit. Myslím tím, že může zešilet.

Můžeš nám o této sérii říct víc? Tedy o významu a interpretaci. O technických a formálních věcech si můžeme popovídat později.

Vilma:

Pro mě je inspirací pro cyklus *Blueberry Fields* osamělost, která je ovlivněna nejistotou a strachem z hluboké a upřímné komunikace s ostatními.

Mám pocit, že společnost se velmi soustředí na nápravu jednotlivců a hodně se mluví o tom, jak by lidé měli pracovat na svém duševním zdraví, aby se chovali lépe ke svému okolí. V mnoha ohledech s tím souhlasím, ale považuji za problematické, že v tomto smyslu jsou pro vztahy „dostatečně dobří“ pouze lidé, kteří mají své duševní zdraví pod kontrolou.

Moje tvorba se obecně zaměřuje na hledání krásy v nedokončených věcech a místo opravování a neustálého hledání lepších výsledků kladu velký důraz na

INTERVIEW

Bára:

Vilma, transformation and healing process come to my mind when thinking about your series *Blueberry Fields*. Quite personal interpretation, perhaps, but I feel it.

I am stuck with the idea about communities: how important they are (as it was shown during the exhibition), but also about the necessity of loneliness or distance from each other. I think if the person doesn't have a chance to be alone in some moment, they can get mad. I mean they can get cuckoo.

Can you tell us more about this series? I mean the meaning and interpretation. We can talk about technical and formal issues later.

Vilma:

Answering your question, for me, the inspiration for *Blueberry Fields* comes out of loneliness which is affected by insecurity, and the fear of communicating yourself to others in a deep and honest way.

I feel like society is very focused on fixing individuals, and there is a lot of conversation about how people should work on their own mental health in order to be good to others. This is something that on many levels I agree with, but I find it problematic that, in that sense, only people who are in control of their mental health are “good enough” for relationships.

My art, in general, focuses on finding beauty in undone things and instead of

přítomný okamžik. I když se to někdy zdá jako chaos, nemusí vždy existovat řešení. Jde o ticho okamžiků. To považuj za důležité pro budování osobní identity.

V poslední době hodně přemýšlím o čase, a týká se to i této série. O rovnováze mezi vzpomínkami, minulostí, přítomností a budoucností. Myslím, že série se snaží najít pohled na „teď“ a na to, jak vnímat přítomné okamžiky, když víme, že se něco, možná něco špatného, chystá stát. A na to, jak se vyrovnat s běžnými věcmi uprostřed strachu z toho, co přijde.

Série také vychází ze závisti vůči přírodě, protože rostliny, stromy atd. mají spojení jasně dané. Je to něco, bez čeho nemohou přežít. Pro lidi se to stalo jednou z nejtěžších věcí, jakých lze dosáhnout. Já za to lidstvo neviním, připadá mi to téměř jako přirozený středobod všeho. Je to něco, co mi často prochází hlavou a nemůžu na to přestat myslet.

V této sérii se borůvky vlastně nikdy pořádně nesetkají. Je to spíš hra na schovávanou, pochopení toho, že existují i jiní, kteří bojují se stejnými obavami. Myslím, že jsem je stvořila, abych zdůraznila skutečnost, kterou jsi také zmínila – že osamělost je někdy potřebná k vytvoření spojení. Člověk si musí odpustit, že ho svět někdy zahltní a je potřeba delší čas na izolaci. Pokud existuje možnost zůstat zvědavý i v těžkých časech, považuji to za nesmírně krásné.

Bára:

Díky za odpověď, je to síla. Líbí se mi tvoje uvažování a v mnoha ohledech to

fixing and constantly seeking for better outcomes, there is a lot of importance in the moment, which is now, even though it would be chaos, there doesn't always need to be a solution. It's about the stillness of moments and I find it important for personal identity building.

I have been thinking a lot about time lately, and also in context of the series. The balance of memories, past, present, and future. I think the series tries to find an aspect towards "now", and how to look at present moments when we know something, possibly bad, is about to happen. And how to cope with regular things in the midst of being afraid of what's about to come.

The series also comes out of our envy towards nature, because connection is granted for plants, trees etc. It is something that they don't survive without but, for people, it has become one of the most difficult things to achieve. And I don't blame humanity for this, it feels almost like a natural switch in the midst of everything, but it is something that is crossing my mind often and I can't stop thinking about it.

In the series, the blueberries actually never get to properly meet one another. It is more of a hide and seek, understanding that there are others who struggle with the same fears. I think I did this to highlight the fact, which you also mentioned, that loneliness is sometimes needed in order to create connection. And to forgive oneself that sometimes there are longer time periods, when the world

cítím stejně. Mohla bys mi také popsat svůj proces focení? Mnohačetný autoportrét není příliš běžný žánr. Proces pořizování fotografií musí být obtížný, ale na druhou stranu zábavný.

Vilma:

Pro mě je fotografování performativní proces, který si snažím co nejvíce ztížit. Mám ráda prvek překvapení, proto používám desetisekundový časovač a běžím tak rychle, jak jen to jde. Pak se zastavím a snažím se zůstat v klidu, aby se fotka povedla. Pokud jde o téma mnohočetného portrétu, je to ze stejného důvodu. Potřebuji vytvořit kompozici obrazu přímo na místě, aniž bych přesně věděla, jak to bude vypadat, až budou všechny postavy později umístěny dohromady ve Photoshopu. Jde o moment překvapení a o to, naučit se přijímat neúspěchy, protože při tomto způsobu práce jich je hodně. Což podle mě souvisí s tématem sebepřijetí a krásy nedokonalostí.

Také mě velmi zajímají fyzické výzvy. Ráda zkouším, jak rychlá dokážu být, a vystavuji své tělo vyčerpávajícím podmínkám, abych mohla tvořit své umění. Zejména to platí o sérii *Blueberry Fields*, protože běh na delší vzdálenosti, nasazování masky dostatečně včas a k tomu chůze po skalách naboso v chladném počasí bývá mnohdy fyzicky velmi náročné.

Bára:

Jak jsem zmínila v kurátorském textu, v této sérii jsi opustila interiéry a městské

feels overwhelming and time for isolation is needed. And if there is a possibility to remain curious even through times that are rough, I find that extremely beautiful.

Bára:

Thanks for the answer, it's deep. I like your thoughts, and, in many ways, I feel the same. Can you describe the process of taking the pictures? Multiple self-portrait is not a very common genre. The process of taking the pictures must be difficult but, on the other hand, fun.

Vilma:

The process of creating is something I would also like to speak about.

To me, creating photography is a performative process, where I tend to make it as difficult as possible. I like the element of surprise, which is why I use the 10-second timer and run as fast as I can, then freezing myself, trying to be still right on time for the picture to work out.

When it comes to the multi-portrait factor, it is for the same reason. I need to create the composition of the image right on spot, not exactly knowing how it will look like when all the characters are placed together afterwards via Photoshop.

It is all about the moment of surprise, and growing into accepting failure, because in this kind of working method there is a lot of it. Which, I guess, goes hand in hand with the topic of self-acceptance and the beauty in imperfections.

I also find the physical challenges intriguing to work with, I like to see

prostředí a vydala se do krajiny. Velmi zajímavá mi připadá i tvá předchozí tvorba. Jak bys ji stručně popsala?

Vilma:

Moje předchozí práce je zaměřená na hledání pohodlí. S autoportréty jsem začala pracovat v období svého života, kdy jsem kvůli svému duševnímu zdraví nebyla schopná kreativně komunikovat s ostatními lidmi. Měla jsem toho hodně na srdci a v mé mysli byla neustálá touha tvořit, která sloužila jako únik. Začala jsem stavět vnitřní kulisy ze všeho, co jsem měla po ruce, experimentovat s kostýmy, parukami a podobně. Toto tvoření se stalo úkrytem, který byl jen pro mě. Cítala jsem se v něm bezpečně. V mých předchozích dílech se opakuje téma mísení humoru a apatie. Vždy ve mně bylo trochu bavičky a ráda tvořím umění, které se s mírnou ironií zabývá společenskými tématy. Nemyslím si, že všechna umělecká díla by měla být tvořena a míněna zcela vážně. I svá dřívější díla jsem považovala za úspěšná, přestože je publikum považovalo za trochu hloupá.

how fast I can be, and put my body into exhausting conditions in order to create art. In the series *Blueberry Fields* especially, because running further distances, placing the headpiece on time, and walking on rocks barefoot in cold temperatures was physically quite torturing experience.

Bára:

As I mentioned in the curatorial text, in this series, you came out of the interiors and urban environment to the landscape. I found your previous work also very interesting. Can you briefly describe it as well?

Vilma:

My previous work was very comfort seeking. I started working with self-portraiture during a time in my life when I was unable to creatively interact with other people, because of the condition of my mental health at the time. I had a lot to say and, in my mind, the urge to create as an escape was constant. I started building indoor sets of everything I had laying around, experimenting with costumes, wigs and such. Creating this way became a cocoon which was only for me, and it felt safe. In my previous works, the combination of humor and apathy is a recurring theme. I always had a bit of an entertainer living inside of me, and I like to make art which approaches societal themes with a crooked smile. I don't think all artworks should be created from a serious place, and especially with my earlier works I felt they were a success when the audience found it a bit silly.

PRAGOVKA GALLERY

www.pragovkagallery.cz

Vilma Leino *Blueberry Fields*

3. 10.—14. 12. 2025

Kurátorka / Curator: Barbora Hájková

Korektura / Proofreading: Petr Uram

Grafický design / Graphic design: Pavel Ticho(žň)

Fotografie / Photo: Vilma Leino, Marcel Rozhoň

Kolbenova 923/34a, 190 00 Praha 9

Projekt je realizován s finanční podporou Ministerstva kultury ČR, hl. m. Prahy, Státního fondu kultury ČR a městské části Praha 9. /
The project is implemented with the financial support of the Ministry of Culture of the Czech Republic, Capital City of Prague,
State Fund of Culture of the Czech Republic and the Municipality of Prague 9.

PRAGOVKA
ART DISTRICT

MINISTERSTVO
KULTURY

Státní fond kultury ČR

Cabinet
Wonders